

PSZICHÉ

A felrebbenő! Egy perccel ezelőtt még ő is része volt a testnek, odaadó és osztatlan, a bátorság, a szenvedély, a szájalom, a félelem és a vágy thümosza inkább, mintsem nuosza, és annak is, amit következőképp animálisnak neveztek, székhely, tudatszerv, mely különös intuícióval rendelkezik. A testtel odaadó, langymelegen felpárolgó és kifeszített levegő, mely szárnycsapkodva egybetart minket, benne vándorolva még soha senki nem ütközött határokba, oly nagy és tágas volt e pillangó.

Ez az, amiről ti, mértéken felül is belátóak már megfeledektetek, mivel később, or kusan, így mondják, a nyilakon lovagolva közeledő, az étlenséget jól turó ázsiai sámánok meglepő befolyása alatt, kvázi ex post, leválasztották, tulajdonba vették őt, elvették tőle a testet és – (egy hihetetlenül hosszadalmas, ihlet nélküli csere) odaadták neki az azelőttöt és az azután, ahelyett, hogy a halottaknak adnának enni, mint egykor, kicsit gyermeketegen folyadékot öntenének beléjük, útravalóul adva szalmát, gyöngyöt, lovakat és saktáblát, hogy szünet nélkül elmúlásztható legyen valami egészen más, mint a lélek és a test közös ideje. Ez az, amitől megfosztották, hogy aztán kergethessék az élet körül, a testet megelőzve és követve az égbe, a földbe vethessék el, se lovat, se saktáblát, se gondoskodást, se szalmát nem szánva ajándéku, csak a bunt.

Psziché, te felrebbenő pillangó, a gyöngéd fordulatoknak jutass az álompára gyöngyeiből, és kérlek, egy pillanatra se kerülj elém.

KASZA

Halljátok ti is, a mézjegyzékek élcelődnek, hatni akarnak a jövőre. Elegük van abból, hogy csak megtörtént dolgokat jegyezzenek fel. Figyelj csak, tele vagyok dohánnyal, van ötven felpörgetett euróm, s ahonnan ezt szereztem, ott még több is van. Taxival jövök érted. Mondd a házsámot. Mindjárt ott leszek. Van még tíz perced a szépítkezésre. Vonzerőt akarok látni. Szélcirógatta pihéket, ahogy átlobognak a jövőbe. Ezt akarom. Veled. Hová? Mi az, hogy hová?!

Még nem tudjuk, hogy hová. Nem tudjuk, hova visz az utunk édesem, mert az a jövő. Logikus. én foglak elvinni oda. Csak ez számít, a többi ügyis elkaszálja magát. Figyelj: Nem tudok szabadságot adni, csak meghagyni neked.

Ahogy éheztetni se tudok senkit, csak hagyni, hogy éhen haljon.

Igaz, igaz, adhatnék neki enni. Ezt nagyon pontosan látod.

De most az a legfontosabb, hogy el tudd fogadni, amit talán csak én tudok nyújtani neked. Jó, akkor most lerakom, jövök és elviszlek téged oda.

(Fordította: Kalász Orsolya)